Конгрес Українських Націоналістів

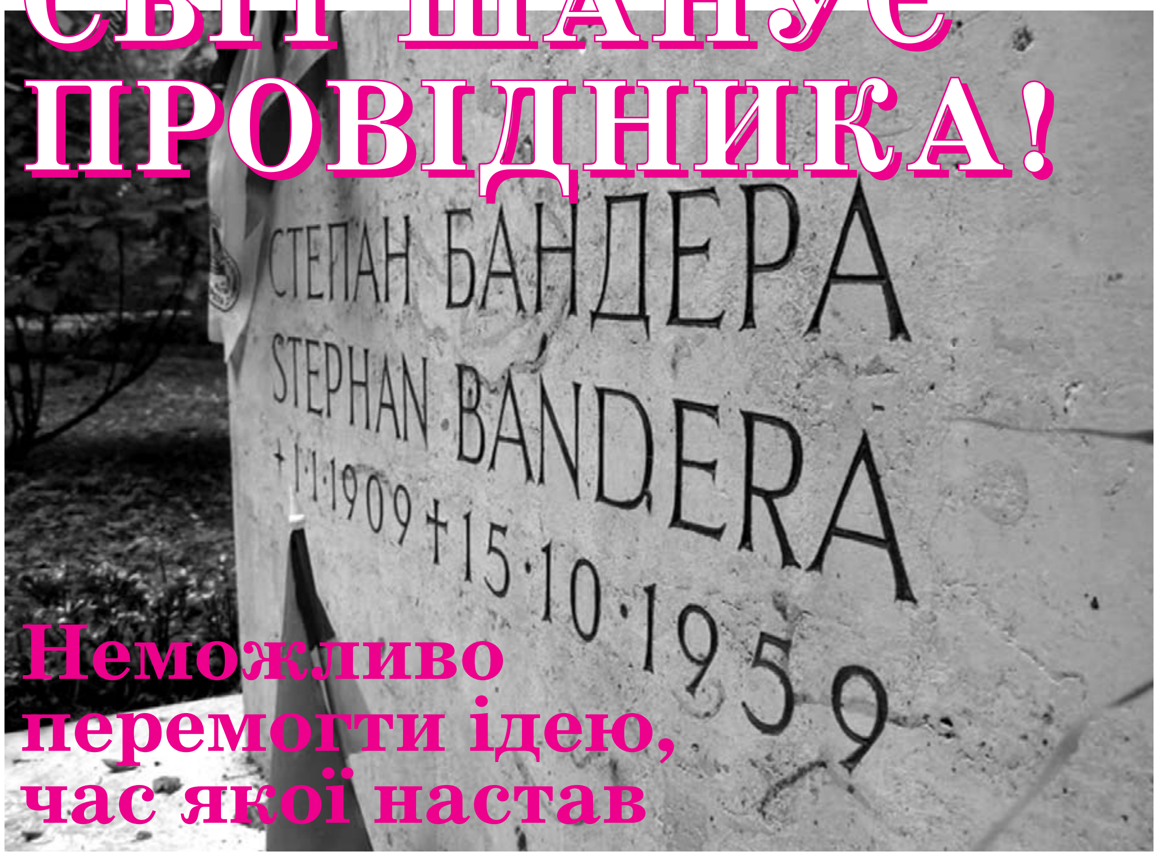
Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 27 жовтня 2009 року № 42 (310)

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

СВІТ ШАНУЄ ПРОВІДНИКА!

Неможливо перемогти ідею, час якої настав

50 років пройшло від часу загибелі Степана Бандери, з того дня, коли за наказом Кремля піднялася на Героя рука московського агента КДБ Богдана Сташинського.

17–18 жовтня могилу Бандери провідали тисячі українців, які з'їхалися зі всіх куточків світу на вшанування 50-ї річниці пам'яті Провідника ОУН. Разом з ними були в Мюнхені близько 50-ти членів Конгресу Українських Націоналістів на чолі з Головою партії Олексієм Івченком. Холодна снігова погода не відібрала натхнення у представників Німеччини, Бельгії, Франції, Великобританії, США, Канади, України, Австралії, Хорватії, Сербії, Скандинавських країн.

Закінчення на 2-й стор.

ЛИЦАРІ ВОЛІ

25 жовтня в київському міському Будинку вчителя відбувся Урочистий Вечір "Лицарі волі", присвячений 67-й річниці створення УПА та 65-й – УГВР.

Було зачитано вітальне слово від Президента Віктора Ющенка та Міністерства оборони України, заслухано доповідь представника галузевого архіву СБУ про роль УПА в українській історії.

А основною частиною заходу стали спогади людей, які мають безпосереднє відношення до національно-визвольної боротьби середини XX ст.: дочки президента УГВР Кирила Осьмака – Наталії Осьмак, зв'язкового-охоронця Романа Шухевича Любомира Полюга, який поділився своїми враженнями про Головнокомандувача УПА та про спецзавдання, які виконував на його доручення.

Найбільше запам'ятався присутнім виступ сотенного УПА Мирослава Симчича, який переповів історію тих військових операцій УПА, в яких йому довелося брати участь, командувати з'єднаннями повстанців.

У своєму виступі М.Симчич висловив занепокоєння роздробленістю напередодні виборів Президента українських патріотичних сил, які на словах декларують вірність національним цінностям, а відтак – відсутність чіткої визначеності, єдності думок серед патріотично спрямованого українського електорату.

"В такій непростій ситуації, я гадаю, у нас, українців, є лише один правильний вибір. Це – діючий Президент Віктор Ющенко, саме його ми маємо підтримати як єдиного виразника інтересів української нації", – підкреслив сотенний УПА.

Учасників та гостей Урочистого Вечора потішили своїми виступами легендарний гурт "Рутенія", бандурист Тарас Компаніченко, хор "Чумаки", співак Андрій Кошман, актори Галина Яблонська, Кирило Булкін та Василь Шандро, котрі декламували поему Д.Павличка "Кирило Осьмак".

Любомир ПОЛЮГА

Прес-служба КУН

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

КОНСТИТУЦІЮ ТРЕБА ЗМІНЮВАТИ

Богдан ЗАХАРЯК, "Нація і держава"

Безчесні політикани, скориставшись надскладною ситуацією в державі під час минулих президентських виборів, змінили чинну Конституцію держави. 8 грудня 2004 року в прокучмівській Верховній Раді було прийнято сумнозвісний закон "Про внесення змін до Конституції України": похапцем, без експертних оцінок, без думки вчених, без всенародного обговорення.

Дуже швидко з'ясувалося, що ця "комбінація" мала чіткий розрахунок: не вдосконалити політичну систему, а навпаки – розбалансувати її. Шахраї, усвідомивши, що не виграють президентські вибори, вирішили змінити правила гри.

Суть змін полягає у перерозподілі владних повноважень Президента на користь Верховної Ради і Кабінету Міністрів України. За сукупністю змін відбувся перехід від президентсько-парламентської до парламентсько-президентської республіки. У такий спосіб змінено конституційний лад країни без затвердження на всенародному референдумі, що суперечить вимогам статті 5 Конституції України, відповідно до положень якої "право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами".

Президент позбувся багатьох повноважень, з'явився "компромісний" між БЮТ і ПР закон про Кабінет Міністрів, і хоча Президент усе ж використав своє конституційне право і наклав вето на закон, жодну із 86-и поправок Віктора Ющенка не було враховано ВРУ.

Парламент став непідзвітним, так звані народні депутати (бо фактично вони – партійні депутати) озгрілися під куполом парламенту, здається, саме задля ліквідації незалежности: засідання Верховної Ради України блокуються, не робота, а суцільний саботаж роботи, а значить, і саботаж діяльности держави.

Уряд працює без Програми і навіть результати діяльности Уряду засекречені. Кабмін розвалюється і втрачає міністрів.

Наслідки невдалого реформування виявилися руйнівними: створення двох центрів влади в межах однієї гілки влади – виконавчої, які почали боротися за повноваження; поступова втрата керованости країною, розірваність державної виконавчої влади призвели до невідповідности зовнішнього і внутрішнього політичного курсу країни, протистояння місцевого самоврядування і державних адміністрацій на сході та півдні, аж до створення загрози територіальній цілісності країни.

Свого часу з цього приводу "великий друг" нашої країни, депутат російської Державної Думи Костянтин Затулін з унтерофіцерською прямотою зазначив: "Нам потрібна парламентська Україна, бо нам не потрібна сильна Україна". Його українські "партнери" довели справу до логічного завершення.

У результаті конституційної реформи, замість відповідальности влади, громадяни отримали посилення її безвідповідальности.

Реформою 2004 року була паралізована робота правоохоронних органів проти правопорушень з боку народних депутатів та зв'язаного з ними бізнесу (а це переважна частина економіки країни). Ці зміни означали перетворення депутатів на касту недоторканих. Коли до злочинів причетні депутати Верховної Ради, тим більше з коаліції, правоохоронні органи безсилі й залежні.

Закінчення на 4-й стор.

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

СВІТ ШАНУЄ ПРОВІДНИКА!

О другій по обіді від головного входу кладовища Вальдфрідгоф (Waldfriedhof) колона під державними жовто-блакитними та червоно-чорними прапорами рушила маршем, під жалобну музику духового оркестру "Батурин" з Торонто, до могили Степана Бандери. Керували походом Андрій Куцан (зять Провідника) з Мюнхена, Петро Лапчак з Англії та Петро Дума з Австралії.

Вінки довкола пам'ятника встановили представники Головного Проводу ОУН, Крайового Проводу ОУН України, всіх Крайових Проводів ОУН, Конгресу Українських Націоналістів, Світового Конґресу Українців, Спілки Української Молоді, ветеранів УПА, ветеранів-дивізійників, ВО "Свобода", Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та інших численних громадських організацій з України.

Під час вшанування: О.ІВЧЕНКО та С.РОМАНІВ

Біля могили духовенство, яке очолював Преосвященний Владика УГКЦ Петро (Крик), відслужило Соборну Панахиду.

Після натхненно відспіваного всіма присутніми "Вічная пам'ять" з промовами біля пам'ятника виступили Владика Петро Крик, голова Проводу ОУН Стефан Романів, генеральний Консул України у Мюнхені Ярослав Ярмілко, голова СКУДО Асколд Лозинський, голова СКУ Євген Чолій, представниця Світового братства ОУН-УПА Ярослава Філь.

У своїх промовах виступаючі підкреслювали характер героя, висвітлювали його побут, інші ділилися вразливими спогадами про Провідництво Бандери, його роль в українській незалежності. Усі виступи були величними, щирими, емоційними.

Громадянська панахида супроводжувалася піснею "Журавлі" та іншими мелодіями у виконанні духового оркестру. Врочистості церемонії додавало небо, яке ніби плакало рясним дощем за передчасно загиблим Степаном.

Від родини Бандери виступив та склав подяку всім учасникам онук Провідника Степан Бандера.

По завершенні офіційної частини церемонії люди мали можливість вільно поспілкуватися. Делегація з України, членство Конгресу Українських Націоналістів на чолі із Головою партії Олексієм Івченком під червоно-чорними знаменами, з вінками та квітами ще раз окремою колоною підійшла віддати поклін Бандері, а потім вирушила до могили Ярослава Стецька.

Вечір продовжився у залі на вулиці Шлірзее, де розпочалася урочиста Академія пам'яті Степана Бандери, яку відкрив голова Світового ювілейного комітету Андрій Гайдамаха.

Культурно-мистецьку програму розпочав молитвою "Отче наш" київський чоловічий хор "Боян", у виконанні якого прозвучали духовні, народні, стрілецькі та повстанські пісні, зокрема марш ОУН "Зродились ми великої години".

Біля могили Провідника

Головні доповіді виголосили Голова Проводу ОУН Стефан Романів і онук Степана Бандери Орест Куцан.

Програму продовжили Тарас Конощенко, соліст оперного театру міста Мангайм в Німеччині у супроводі піаніста Тараса Ященка; самодіяльні колективи з Англії – "Кобзарське Братство" (музичний керівник Юрій Бабчук) з Болтона, ансамбль дружинниць СУМ з Брадфорду (музичний керівник Галина Замулінська); хор "Пролісок" (музичний керівник Олеся Коник) з Торонто та вокальний ансамбль дружинниць СУМ з Мюнхена (керівник Мар'яна Джус). Звучали пісні про Степана Бандеру, пісня Платона Майбороди "Пролягла доріженька" та інші.

Концерт закінчився в'язанкою воєнних пісень і маршем пам'яті у виконанні оркестру "Батурин" (музичний керівник Петруся Чорнописька).

Академія закінчилася виконанням усіма присутніми Державного гімну України.

У неділю 18 жовтня Преосвященний Владика Петро (Крик) у співслужінні з іншими священиками відправив Архієрейську Службу Божу в Кафедральному соборі УГКЦ "Покрови Пресвятої Богородиці й Апостола Андрія Первозваного". Співав парафіяльний хор "Покров" (диригент Станіслав Чуєнко).

Проповіді під час Служби Божої виголосили Владика і о. Михайло Бучинський з України.

Після відправлення панахиди за упокій душі Степана Бандери прозвучали духовні співи у виконанні київського хору "Боян". У кожного присутнього цими днями у Мюнхені не раз бриніла сльоза на очах.

Дії Бандери, ідея Бандери – вічні, як сам Бандера, який живе у наших серцях.

Колись він мовив: "Неможливо перемогти ідею, час якої настав".

Слава Україні! Бандері Слава!

Наталка УЛИНЕЦЬ

Щиро вдячна за надану інформаційну підтримку учаснику делегації, депутату Львівської Міської Ради від Конгресу Українських Націоналістів другу Івану Василишину та сайту "Народна Правда".

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У Тернополі на Театральному майдані під час концерту на підтримку Юлії Тимошенко "З Україною в серці!" побили представників ветеранських організацій, серед яких були і воїни УПА.

В ТЕРНОПОЛІ ПОБИЛИ ВЕТЕРАНІВ УПА

Близько 10 тисяч глядачів у п'ятницю, 16 жовтня, зібралися у Тернополі на Театральному майдані, щоб подивитися концерт на підтримку Юлії Тимошенко за участі зірок української естради.

Водночас на краю Театрального майдану поблизу флагштоку, де розташований Державний прапор України, невелика група людей, які представляли Тернопільські обласні громадські організації Спілки політв'язнів та репресованих України, Всеукраїнського об'єднання ветеранів в Україні, Спілки офіцерів України, розгорнули плакати з гаслами "Україна не вона. Вона не Україна", "Бджілка, спочинь, а вона працює", "Українці! Не слухайте "концертну" панахиду за Україною!", "Юлія Тимошенко веде Україну у колонію Російської Федерації", "Газові угоди з Путіним відкинули Україну на 5 років назад" та ін.

Відразу ж після того, як були розгорнуті ці плакати, на ветеранів накинулися озвірілі молодики, які почали виривати транспаранти з рук протестуючих та обзивати ветеранів. У результаті сутички усі плакати були порвані.

Як розповів голова Тернопільської облорганізації Спілки політв'язнів та репресованих Ігор Олещук, представники низки тернопільських громадських організацій незадоволені політикою прем'єр-міністра і в такий спосіб вони хотіли висловити свою позицію.

Ще однією причиною для протесту ветеранів став сам концерт. "Ми вважаємо, що в такий скрутний час витрачати гроші на дорогі концерти недоречно. По суті, на ці концерти викидаються наші з Вами гроші. Через те представники тернопільських громадських організацій вирішили висловити свій протест проти організації такого роду заходів", – зазначила голова Тернопільської міської організації Всеукраїнської ліги жінок, член Тернопільського обласного проводу КУН Надія Каменюк.

Прес-служба
Тернопільської ОО КУН

НА ЗБОРАХ У МУЗЕЇ ім.М.КОЦЮБИНСЬКОГО

У приміщенні Чернігівського музею ім. Михайла Коцюбинського пройшли збори прихильників українського націоналізму. Організатором збору виступила Чернігівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів. У заходах взяли участь представники націоналістичних організацій міста: ВО "Тризуб", ГО "Патріот", пересічні громадяни. Збори проходили по темі внутрішньої та зовнішньої безпеки України.

Священик УПЦ КП – от. Євген (Орда) у промові зазначив важливість духовного захисту української нації від впливів ворожого атеїзму та сектантства, яке нав'язується нашому суспільству ззовні. Він також висловив занепокоєння щодо агресивно-ворожих дій московського патріархату, які проходять останнім часом стосовно представників Української Церкви та її прихожан. От. Євген повідав присутнім про загальну ситуацію з українським православ'ям та розказав про шляхи укріплення духовного розвитку українського народу.

Голова КУН Валерій Рябченко окреслив коло ворогів Української Держави та ті загрози, що чекають на українську націю в нашому суспільстві та із зовнішнього світу, зазначив шляхи ефективного опору та подолання перешкод під час агресії. Голова КУНу відповів на численні запитання присутніх, що стосувалися не тільки теми зборів, а й загального стану українського націоналізму. В.Рябченко наголосив на важливості співпраці всіх патріотичних організацій України та насамперед націоналістичних організацій Чернігівщини.

Прес-служба ЧОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

Як уже повідомлялося, 19 жовтня в Україні офіційно розпочалася кампанія з виборів Президента України. Стали відомими прізвища перших кандидатів у президенти. Так, вже 21 жовтня на з'їзді Народної партії його делегати висунули лідера цієї партії, голову Верховної Ради України Володимира Литвина. 23 жовтня, в суботу, на з'їзді Партії регіонів лідер цієї політичної сили Віктор Янукович був названий кандидатом у президенти України. А наступного дня IX з'їзд "Батьківщини", котрий відбувся на київському Майдані Незалежности, висунув кандидатом на посаду президента України лідера партії, прем'єр-міністра Юлію Тимошенко. Соціалісти, в свою чергу, висунули кандидатом голову СПУ Олександра Мороза. Крім того, учасники т.зв. "Лівого блоку" (КПУ, "Справедливість", "Союз лівих сил" та СДПУ(о) на своєму міжпартійному з'їзді назвали кандидатом у президенти лідера комуністів Петра Симоненка.

ПАРАД ОБІЦЯНОК

Хто більше наобіцяє – під таким гаслом висувалися перші кандидати на участь у президентських виборах

Федір ШИРОКОВ

Що було цікавого і характерного під час цих висувань?

Розчулений Литвин аж заплакав від щастя і гордощів за себе – як він сам висловився, витираючи сльози подарованим земляками вишитим рушником – за "хлопця з глухого поліського села", котрий досяг таких "вершин".

Найпомпезнішим було висування Юлії Тимошенко – на Майдані, у присутності звезених з усієї країни "делегатів" і за участи співаків, котрі навипередки намагалися запевнити головну дійову особу Майдану у своїй лояльності. Пікантности імпрезі надавав одягнутий у все чорне недавній колега В.Медведчука по партії Леонід Кравчук. Як виявилося, Тимошенко має намір просити Л.Кравчука стати однією з її довірених осіб в єдиному загальнодержавному виборчому окрузі по виборах Президента України. Про це заявила сама Тимошенко після з'їзду партії "Батьківщина".

Значно скромнішим був з'їзд Партії регіонів. Скромність була аж надто демонстративною – для делегатів не було передбачено місць для сидіння, і вони мусіли слухати виступ свого висуванця стоячи.

Щодо Симоненка – то дивним у компанії тих, хто його підтримав, є присутність СДПУ(о) – партії "білих комірців", котрою ще не так давно керував "сірий кардинал" часів Кучми Віктор Медведчук. Якби ще рік тому хтось сказав, що ця колишня "партія влади" затешеться до товариства одвічних "захисників трудящих", то його б засміяли. А проте нині це виглядає природним – принаймні, на рівні мітингової риторики. А партійних передвиборчих програм нині ж ніхто не читає.

Під час роботи з'їзду соціалістів раптово помер секретар Політради СПУ Михайло Мельничук. Як відомо, буквально донедавна соціалісти говорили про свою підтримку на виборах Сергія Тигіпка, а ще раніше Мороз повідомив, що його партія має свого кандидата – Валентину Семенюк (пані Семенюк, до речі, всупереч партійній дисципліні, так і не зняла своєї кандидатури. За неї просто "забули" її колеги по партії, не висунувши її кандидатури на з'їзді). Втім, зрештою "нетонучий" лідер соціалістів вирішив балотуватися сам. Будемо сподіватися, що свій 1% голосів на виборах він таки візьме. Крім того, на з'їзді був створений громадсько-політичний блок, який поки що не буде офіційно реєструватися, але буде підтримувати О.Мороза під час президентської кампанії. У цей блок увійдуть Союз молодих соціалістів, Союз власників земельних і майнових паїв, організації "Діти війни", "Закінчимо війну" та інші.

Що цікавого сказали новоспечені кандидати під час своїх виступів?

В.Литвин категорично заперечив доцільність інтеграції України в НАТО та наголосив на необхідності радикальної зміни зовнішньополітичного курсу держави. За його словами, "Україна повинна бути і буде самостійною державою, і ми відкидаємо будь-які прагнення дати Україні "милиці" у вигляді вступу до тих чи інших структур, насамперед до НАТО. Ми зробимо все, щоб забезпечити перший і найголовніший пояс нашої безпеки – це налагодження добросусідських прогнозованих результативних стосунків з нашими сусідами". Зрозуміло, якого сусіда насамперед мав на увазі політик, тим більше, що далі він озвучив пасаж, який таки здивував своєю категоричністю і... холуйством. "Треба зробити все, щоб Чорноморський флот Російської Федерації продовжив оренду баз у Криму і після 2017 року", – заявив цей колишній "хлопець з глухого поліського села", продемонструвавши виняткову гнучкість хребта. Шкода, що в Кремлі цю його циркову вправу навряд чи розгледіли – надто дрібна "сошка".

Лідер Партії регіонів В. Янукович після своєї перемоги на президентських виборах пообіцяв п'ятирічні податкові канікули для всього малого бізнесу. Що ж, гарна обіцянка-цяцянка, а дрібним бізнесменам радість. Нехай підприємець думкою багатіє і голосує за Януковича... Тим часом Віктор Федорович не вгавав: "Я зі своєю командою створю в Україні найкращі в регіоні Центрально-Східної Європи умови для інвестицій"...

Однак, звичайно ж, найбільше обіцянок країна, як завше, почула від Тимошенко. Насамперед вона пообіцяла, що зробить все для відновлення стабільної економічної ситуації в Україні, повернення заощаджень громадянам та нормалізації роботи українських банків. "2,5 мільйона людей, які ще очікують повернення заощаджень, обов'язково їх отримають", – сказала прем'єр, не уточнивши, щоправда, коли саме. Як відомо, перед останніми парламентськими виборами Тимошенко пообіцяла упродовж двох років виплатити всі борги по зненіцених заощадженнях – а це близько 120 мільярдів гривень. З часом обіцянка виплатити всі борги звузилася до виплати "Юліної тисячі". Проте й цю обіцянку Тимошенко виконати дотепер не змогла. За інформацією Секретаріату Президента, станом на 9 жовтня нинішнього року отримання "Юліної тисячі" ще чекають 6 576 053 громадян (а не 2,5 мільйони, як повідомила прем'єр). Крім того, "вона" оголосила, що саме за часів її прем'єрства відбулося повернення заощаджень громадян. Це теж, м'яко кажучи, неправда. Ці виплати здійснювалися впродовж 11-ти років (з 1997 до 2008 рр.). За цей час було виплачено 10,5 млрд. гривень.

У "президентській програмі" О.Мороза, як з'ясувалося, передбачена ліквідація районних державних адміністрацій, заборона на продаж землі. О.Мороз вважає, що ринок землі в Україні повинен обмежуватися викупом державою у громадян актів на земельні ділянки і передачею цих ділянок в оренду селянам, кооперативам, фермерам, інвестиційним компаніям. Також лідер соціалістів запевнив, що "у жодному разі" не буде підтримувати Тимошенко.

Отже, виборча кампанія почалася. Ціна перемоги, як і в 2004 році, – надзвичайно висока. Однак ситуація є неспівмірно складнішою. Очевидно, що всі основні кандидати (за винятком єдиного – Віктора Ющенка) братимуть участь у своерідному кремлівському "кастингу". Кожен з них намагатиметься сподобатися господареві Кремля, вправляючись у хохляцькому холуйстві. Проте така політика, незважаючи на якісь теперішні дивіденди, зрештою не має майбутнього.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НЕ ТРЕБА МСТИТИ САМИМ СОБІ!

Микола БІЛИЙ

Здивував підпільник В.Литвин – нинішній спікер, який хоче повернути Україну на згубну дорогу сподівань ще М.Грушевського, про що сам заявив на з'їзді Народної партії дещо іншими словами. Страшна помилка цього невиразного політика, який і в політику потрапив не через виразну позицію, а через пристосуванство до різних позицій, щоб у каламутній воді виплисти наверх, і ось нарешті виплив. І засудив європейську орієнтацію України як шлях до колективної європейської безпеки. Його помилка в тому, що неправильно, неправдиво бачить головну проблему України. Того, що він хоче і називає стрижнем своєї роботи на посаді президента, вступаючи у виборчий марафон, хоче не лише Московія і її "п'ята колона" в Україні, а й уся обскубана московська імперія. Їхнє завдання – "повернути назад в московську службу збунтованих українських підданих, а для того знищити культурні центри України, інтелігентні українські сили. Українців ловлять, арештовують, розстрілюють тільки за те, що вони українці". В лапках наведені трагічно запізнені слова М.Грушевського. За таке прозріння московці пізніше зарізали М.Грушевського, незважаючи на те, що він сам повернувся у "московську службу і підданство", а українську націю винищували через геноцид, лінгвоцид та асиміляцію.

Хибу (або фарисейську підступність заради більшого відсотка голосів) В.Литвина українська нація не може, не повинна оплачувати трагічно страшною ціною.

На чергових президентських виборах і досі, на жаль, вирішується більш важливе, аніж хто стане Президентом, питання: є дозріла до української державности українська нація, чи такої дозрілості ще немає?!

Зграя претендентів на президентство з українського і замаскованих під українські середовищ вбивчо для українського народу і української державности засвідчує, що українська нація ще не має зрілої національної еліти. Перший справді український Президент В.Ющенко не встиг отямити таких, як В.Литвин і йому подібних, претендентів, але ще є час! У селах кажуть (та певне і в містах): хочемо помститися Ющенку за те, що не зламав хребти злочинцям (а їх у владі легіони), але ж бачимо, що всі інші претенденти слабші або ворожі до України, то що нам робити, за кого голосувати?

НЕ ТРЕБА МСТИТИ САМИМ СОБІ!

ГРИМАСИ ДОБИ

ОЛЕСЬ ПЕРЕКЛАДАЄТЬСЯ РОСІЙСЬКОЮ ЯК... ФІЦДЖЕРАЛЬД

Олесь ГРИБ

Особа невизначеної статі в окулярах, не відриваючи очей від перепустки, яку виписувала, проскрипіла:

– Олесь... как это будет порусски?

Секунду дивлюсь на прояву радянського МВС і чую, як в мені закипає злість. Що їй сказати на те, що власні імена не перекладаються? Як російською буде "Саутгемтон"? "Масачузет"? "Фіцджеральд"? Але хіба радянські апаратники потребують доказів?

– Фіцджеральд.

Міліцейська проява перестала писати, але очей від бланку не підвела. Чекає.

Краєчком ока бачу, як з боку на лаві редактор передачі для дітей та юнацтва ТБ, з яким ми прийшли до МВС у справах організації телепередачі "Зелений вогник", мовчки трясеться від сміху, ловлячи неслухняні окуляри.

Сувора особа міліцейської статі простягнула перепустку. Читаю: "Олесь".

Лихо мені з тим "Олесем"!

З дитячих років у всіх повоєнних школах, де мені доводилось навчатися, не один витріщався:

– Як?!

Довелося задля злагоди і миру погодитись на "Олександра". У всіх офіційних документах, навіть у дипломі театрального інституту, я став для всіх зрозумілим "Олександром" – байдуже, що це ім'я грецьке, аби не наше. Що їм так допікають наші імена? Ось "розстрільна" на мого батька Гриба Марка Гнатовича. Розстріляний 10 листопада 1937 року у далекому Хабаровську. Якийсь Зав'ялов – голова "трійки" – власноручно вивів:

"Марк Игнатьевич", хоча діда мого звали Гнатом, а батька Марком. Чи їм не байдуже було, як розстрілювати "Игнатьевича" чи "Гнатовича"? Порядок.

Вже в роки незалежності у лікарні по вулиці Підвисоцького в регістратурі чую знайоме:

– А как это будет по-русски?

Ну й наговорив я їм всячини, що аж досі незручно згадувати, не забув про "хохлів" та "малоросів". Похапцем записали до картки "Олеся", щоб тільки позбутися вибухонебезпечного клієнта, бач, як на чоловіка раптом накотило.

...10-й чи 11-й рік незалежності. Лікарня по бульвару Шевченка, навпростець від Володимирського собору. На стіні лікарні меморіальна дошка сповіщає, що саме тут колись лікувався відомий український письменник Михайло Коцюбинський.

Але і тут:

– А как это по-русски?

Спокійно називаю Фіцджеральда. Молоденька сестра напружує чоло, губи розступлені у недовірливій посмішці. Думає. Ну думай, думай, дитя незалежності.

Пане Володимире, – звертаюсь до завідувача лікарні, – ви так гарно розмовляєте українською, – як говорив мій педагог театрального інституту, – "запашною українською мовою", а ваш персонал, окрім санітарок, щебече отією "фіцджеральдівською говіркою".

Пан Володимир ніяково посміхається:

– Це, знаєте, треба починати з Верховної Ради, а тоді вже...

Ми тиснемо на прощання руки. Усміхаюсь і я. Чекати, то чекати. Доки на московській вербі Верховної Ради та виростуть українські груші. Мовчатиму та чекатиму. Стоїчно. Незламно. Незалежно.

Так ні – знову отой клятий "Фіцджеральд"!

На станції метро "Кловська" молоде дівча у форменній шинелі і круглому капелюшку оголошує російською мовою через мегафон про прибуття потяга. Підходжу.

– Ви що-небудь чули про державність української мови?

– А у нас два государственных языка, русский в том числе!

Вдивляюсь у молоденьке з дрібними рисами обличчя. Чи не з села? Та ні, міщанка. Серед сільських трапляються і такі, що люто ненавидять саму згадку про село.

Наші зустрічі тривають майже щодня. Діалоги загострюються. Мимо суне потік пасажирів однаково байдужих, якою мовою оголошуються об'яви. Хіба їм так все-одно? Хіба вони суцільні "фіцджеральди"?

Нарешті не витримую, іду до чергового станції. Довідуюсь: Тамара Фісан. Українка. Дзвоню до начальства. Пан Назаренко. Вислухав. Пообіцяв. Напевно набрехав, як ота вся зграя чиновників радянського штибу.

Але каюсь! Помилився і помилився дуже! Подумки вибачаюсь, пане Назаренко!

Увечері дзвонить телефон:

– Ой извините, когда вы снова будете на станции "Кловская"?

– А то чого так нагло? Я буваю там двічі, а то й тричі на день.

– Извините, у меня неприятности – я должна извиниться перед вами, меня направляют на курсы украинского языка...

Гей, пане Назаренко, як ви потішили мою душу! І дякую вам від себе, а ще й трошки від мого батька – отого, що "Игнатьевич"...

– Вважайте, що ви вже вибачились. Бажаю вам вивчити українську мову.

Пане Назаренко, вам би до Верховної Ради, а ще краще – у Президенти непідлеглої, незалежної Держави Україна!

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

КОНСТИТУЦІЮ ТРЕБА ЗМІНЮВАТИ

Розірваність практичного керівництва національною безпекою, підконтрольність МВС прем'єру й коаліції, а СБУ й армії – президентові, створили надзвичайно серйозну загрозу конфлікту в країні, ледь не довела до трагедії під час штурму Генпрокуратури.

Квотний принцип розподілу посад призвів до того, що у нас окремі галузі та навіть державні органи, якто суди, фактично приватизовані фінансово-промисловими групами, що називають себе політичними партіями.

Найбільш руйнівною для української державности виявилася поспішлива зміна виборчої системи України. Тепер ми маємо пропорційну систему, причому на всіх рівнях, за виборчими списками кандидатів у депутати від політичних партій та виборчих блоків політичних партій. Відбулася не демократизація нашої виборчої системи, а, так би мовити, навпаки.

Внаслідок цього фактично повністю скасоване конституційне активне (право бути обраним) виборче право громадян України, які не є членами олігархічних політичних партій.

Погіршився якісний склад депутатів усіх рівнів, дедалі більшою стала корумпованість політичних еліт; найгірший політичний колективізм – коли депутати повністю залежні від волі лідерів фракцій і перетворюються на автомати для голосування.

В Україні фактично відбувається узурпація влади двома політичними партіями (насправді – олігархічними кланами в оперті політичних партій). Вони вже готували конституційні зміни, які передбачали вибори президента у парламенті та продовження терміну повноважень Верховної Ради на два роки; які передбачали поділ країни на дві частини: одна – для БЮТу, друга – для Партії регіонів.

Фігляри з мандатами народних депутатів, здобутими нечесним шляхом за нечесно зміненою Конституцією, приводять на всі відповідальні посади таких же фігляріів і розтринькувачів бюджетних коштів, а порядних професіоналів відсунуто на задній план.

Наслідок: економічний спад, зубожіння населення, демографічна катастрофа, зростання злочинности, наркоманії та алкоголізму...

Однозначно Українська держава зайшла у глухий кут, переживає системну кризу. Її причини заховані у реформі Конституції 2004 року. Допоки існуватиме й діятиме чинна з 1 січня 2006 року Конституція, жоден український парламент і уряд не зможуть вийти з-під її руйнівного впливу.

Тому необхідно виправити недоречності реформи Конституції 2004 року. Віктор Ющенко запропонував варіант нової Конституції. Наш громадянський обов'язок – сьогодні стати біля Президента, біля добросовісних демократичних політиків, які хочуть демократичним шляхом, публічним обговоренням сформувати Основний національний закон.

Богдан ЗАХАРЯК,
"Нація і держава"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЮВІЛЕЙ ДЕРЖАВНОСТИ МОВИ

Верховна Рада Української РСР 28.10.1989 р. прийняла закон "Про мови в Українській РСР".

З'явився закон, у якому були святі для всіх українців світу слова: **державною мовою в УРСР є українська мова**.

З нагоди 20-річчя проголошення української мови державною ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка проводить "круглий стіл", на якому обговорюватимуться нагальні проблеми функціонування національної мови в Незалежній Україні.

До участі запрошені відомі митці, письменники, державні та громадські діячі, зокрема Д.Павличко, І.Драч, І.Дзюба, Б.Олійник, І.Юхновський, М.Жулинський, Ю.Щербак, І.Заєць, Ю.Гнаткевич, Л.Лук'яненко, Г.Філіпчук, В.Вовкун, І.Вакарчук. Вестиме засідання "круглого столу" голова Товариства "Просвіта", народний депутат України Павло Мовчан.

Захід відбудеться 28 жовтня 2009 року в Укрінформі (вул.Б.Хмельницького, 8/16). Початок о 12 годині.

УКРАЇНА СОБОРНА

Звідки взялися міфи про те, що Донбас є проросійським та непатріотичним? Чим далі, тим більше я доходжу висновку, що це є свідома вигадка деяких українських націонал-демократів. Цей міф є для них універсальною індульгенцією, за допомогою якої вони виправдовують свою нездатність сконструювати справді нову сучасну національну ідею, яка була б придатною до застосування в сучасній "великій Україні" від Карпат до Дону. Він зручний і для штабів політичних партій, і для творчої інтелігенції, які не здатні достукатись ані до розуму, ані до сердець своїх співвітчизників. Цим міфом дуже зручно виправдовувати власні провали.

Іноді потрібно свідомо відійти від високих політичних теорій і соціології, аби поглянути на те, що відбувається. Даний текст побудовано на простих прикладах із життя Східної України. Надто вже багато серйозних і патетичних статей було написано на цю тему, бракує тільки одного – погляду зсередини, очима простого східного українця. Як людина, котра народилася та прожила 30 років в Донецькій області, хочу розповісти про деякі життєві ситуації та спостереження, а кожен читач хай робить висновки сам.

"РУССКІЙ ДОНБАС": розвінчування міфу

Дмитро ПАНЬКО,
директор Агентства
Стратегічних Досліджень

Насправді проросійських настроїв та якихось громадських рухів у нас ніколи не було. У моєму рідному місті на Донбасі (трохи більше ніж 200 тис мешканців) вся російська "п'ята колона" – це близько десятка маргіналів на чолі зі своїм лідером, який сам себе вважає "сталіністтоммонархістом", а за національністю наполовину китаєць. Цей факт, безперечно, додає особливого колориту російському рухові. Додамо до цього, що за останні декілька років навіть цей "рух" зійшов на пси.

"Сепаратисти" навіть зовні мають вигляд відвертих невдах. Мова, звісно, йде не лише про матеріальний добробут, а й про психологічний стан людей, котрі обвинувачують "цю країну" у своїх проблемах чи незадоволених амбіціях. Однак ми ж говоримо не про відвертих маргіналів, а про нормальних людей, які вирішують свої буденні справи, виховують дітей, мають свої захоплення – приміром, футбол.

Якось на одному севастопольському інтернет-форумі довелося прочитати обурений крик душі одного місцевого діяча, який жити не може без Москви та її флоту, а все українське викликає у нього відверту ненависть. А обурювався бідака стосовно такого "страхітливого" факту: "Як можуть севастопольці, жителі міста російської слави, уболівати в місцевих кав'ярнях і барах за збірну України на футбольному Мундіалі!!! А дехто з молоді навіть мав українську символіку!" – гнівався борець з "українською окупацією Криму". І важливо те, що він побачив реальний стан речей. Адже саме на таких простих прикладах, як той-таки футбол, чітко видно реальний стан речей.

Якщо продовжити футбольну тему, то не можу не згадати один дуже давній випадок, коли футбольна доля звела у відбірному матчі збірні України і Росії. Цей матч я дивився в компанії свого друга і його батька, робітників місцевого металургійного заводу. Обидва етнічні росіяни – син народився вже на Донбасі, а його батько переїхав до України з Ростова. Сьогодні обидва регулярно голосують за Януковича і Партію регіонів. Тож за кого вболівали ці люди та інші жителі регіону – за Україну чи за Росію? Гадаю, тільки повний ідіот не зможе відповісти правильно. Під час "уболівання" мені довелося почути від них різне, пролунало навіть "Бий москалів!"

І от такі повсякденні дрібниці й факти є більш важливими, ніж страждання деяких національно стурбованих демократів, котрі ніяк не зрозуміють, чому ж східні українці не стали масово розмовляти українською мовою одразу ж після прийняття декларації про незалежність України і не зробили цього донині. Тому зараз декілька слів про українську мову. Наша мова насправді має важку долю в самій же Україні. Я завжди згадую один анекдот:

– Яка мова в світі найбільш складна для вивчення?

– Китайська? Зулуська?

– Ні, українська мова. Її не здатні вивчити половина самих українців.

Але подивимось з іншого боку: як можна було сподіватися, що мільйони східних українців, котрі все життя в декількох поколіннях розмовляли російською, раптом почнуть розмовляти державною мовою? Я народився та виріс в російськомовному середовищі, саме російською мовою моя мама та бабусі співали колискові та розповідали мені казки. Від цього не можна так просто відмовитись, це навіть була б свого роду внутрішня зрада.

Та й, врешті-решт, в Україні існує колосально великий прошарок саме російськомовних патріотів. Добре це чи погано? Це просто факт. Але цих людей було би ще більше, якби їх не дратували, намагаючись стверджувати, що вони несправжні, неповноцінні патріоти, тому що розмовляють російською мовою.

Українська мова стане домінуючою тоді, коли вона стане конкурентоспроможною. Ось прості приклади, пов'язані з масовою культурою та шоу-бізнесом, бо саме через ці сфери найефективніше йде вплив на свідомість молоді. Свого часу на українському ТБ транслювався комедійний американський серіал "Альф" в українському перекладі. Переклад був настільки якісним, що люди, які бачили серіал в українській версії, вже не могли дивитися його в російському перекладі. Розпитайте продавців відеопродукції на київському ринку "Петрівка": минулого літа в них з'явилася піратська версія серіалу в українській "озвучці". Це був справжній хіт – люди шукали саме "українського Альфа". Такі ж приклади з мультфільмами "Тачки", "Сімпсони" та іншими – якщо вдається створити продукт, який є насправді кращим, то не виникає ніяких проблем з мовою. Бо він просто кращий.

А побувайте десь у Донецьку або Луганську на концерті "Океану Ельзи" – молодь співає українською. Чомусь Вакарчуку не потрібні ніякі закони та директиви, щоб змусити донецьку молодь співати рідною мовою. Але вони потрібні тисячам "чиновників від мистецтва", щоб підкреслити свою значимість та сховати за патріотизмом свою творчу імпотенцію. А якщо нам підсовують культурний непотріб, вдягнутий в українську вишиту сорочку, то з часом роздратування переноситься вже й на саму вишиванку.

У нашій країні вже виросло покоління, яке не знає іншої батьківщини, крім України. Українській молоді новини з Росії цікаві приблизно так само, як новини з Монголії. Ну, окрім новин шоубізнесу. Ще років п'five, і ці процеси стануть незворотними. Час працює на нас, головне – не розгойдувати човен. І не нашкодити, не зробити так, щоб українська мова відштовхувала через дурість деяких наших політиків.

У Східній Україні просто трохи інше розуміння патріотизму, ніж в Україні Західній. Можливо, воно ближче якраз до російського – на перший план ставиться не ідеал "маленької европейської країни", а ідеал "великої потужної держави". Свого часу в газеті, яку я редагував у Донецькій області, було надруковано інтерв'ю з одним місцевим депутатом Верховної Ради від Комуністичної партії. Зокрема він сказав: "Павличко – молодець! Хоча й націоналіст, але класно відзначив: "То ж ми в імперії правили, а тепер – чим правити?" Так, була імперія, але ким був там український народ? Він був не гвинтиком, а приводним ременем, становим хребтом, тому що всі унтер-офіцери були українцями, буржуї були українцями, маршали були українцями. Імперія розвалилась. Узбеки, які вирощували бавовну, так і вирощують її зараз. Вони як жили, так і живуть, а як нам пристосуватися до того, що ти більше не приводний ремінь імперії, а просто уламок чогось там..."

Знову ж таки, ця стаття не ставить оцінки тим чи іншим ідеям та уявленням. Але ми сьогодні вимушені створювати національну ідею в новому вигляді. І ми повинні будувати велику державу – Україна за своїм потенціалом має бути такою, як Франція, а не дрібною другорядною провінцією континенту. А значить, в новій національній ідеї мають бути враховані і ці настрої. Ми не можемо будувати в XXI сторіччі "хуторянську" Україну.

Сьогодні ми або здійснимо синтез цінностей та отримаємо загальнонаціональну ідею, або руйнація нашої держави продовжуватиметься. Але щоб такий синтез відбувся, українці повинні почути один одного.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДУМКИ НЕБАЙДУЖИХ ЧИТАЧІВ

Звернення до редакції газети "Нація і держава" від пенсіонерів села Ерхівці П-Хмельницького району Київської області Рогаль Миколи Павловича, Коломієць Олександри Йосипівни.

Ми передплачуємо газету "Н. і Д." і читаємо із задоволенням три роки як патріотичну газету, тому і ми стаємо патріотами України.

У нашому селі є бібліотека. 30 вересня ми принесли туди всі перечитані нами газети "Н. і Д." і книжки "Мені було дев'ятнадцять..." Ганни Позняк (Скрипюк), Віталія Карапенка "Поодинці вмирають – гуртом виживають", котрого звільнили з роботи головного редактора газети "Вечірній Київ", і ще книжку Юрія Боровця "Незборимі Русичі-Українці". Ці книжки й газети дуже потрібні нашій молоді, яка не знала і не знає Української історії. На превеликий жаль, бібліотекарка не взяла до читацького столу жодної книжки, ані газети. На наше запитання: "Які ж газети читають ваші відвідувачі?", – вона відповіла: "Факти", "Киевский вестник". Нам стало зрозуміло, що це не патріотка. Раніше тут ганяла конотопська (професорша) відьма Н.Вітренко, яка всіх агітувала і обіцяла золоті гори, аби вибрали її до В.Р., а зараз за Януковича і Тимошенко. Ми п.Ющенку віримо, як самі собі. Він – віруюча людина, сильний духом і вірою. Його Бог береже. Ми будемо його підтримувати на другий термін у президенти, бо він працює не на словах, а на ділі.

З повагою
п.Микола та п.Олександра.

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

"ДУБОВИЙ"-ІВАН ЛИТВИНЧУК ТЕПЕР ГЕРОЙ НАВІКИ

Валентина ЄГОРОВА-САСОВСЬКА

"Дубовий", ідучи на зв'язок із провідником "Лемешем" (заступником голови Проводу ОУН), в Берестечківському районі таємно вночі повінчався із своєю секретаркою "Катериною" (в 1943–44 роках вона працювала медсестрою в одному з відділів Південної Військової Округи під командуванням полковника "Енея", потім була кур'єркою від "Дубового" до Центрального Проводу в Галичині. "Катерина" – двадцятишестилітня синьоока білявка – була дуже сміливою. Завжди ходила з автоматом, а коли командир "Дубовий" питав, навіщо їй ця незручна довгоствольна зброя, відповідала: "Побачиш, як найдемо на засідку". Була також надзвичайно охайною в усьому, що робила. Якось сказала "Марічці": "Якщо смерть зустріне мене в бункері, я переодягнусь в усе чисте".

Ось такими вони були – майор "Дубовий" та його дружина.

Це вже третя молода пара, яку мені довелося зустріти в сорок дев'ятому році. Незважаючи на преважкі умови підпільного життя і боротьби, а може саме тому, приходило усвідомлення, що кращих часів на влаштування особистого життя не діждатися. Тоді приймали рішення спільно ділити в любові ті дні й місяці, скільки їм приписано в книзі життя. Хоч уже яке то життя, проте ми в нього вірили, культ смерти був нам чужий, він не відповідав психіці повстанця. Коли доводилося вибирати смерть, то лишень як останній і єдиний чесний вихід із трагічної ситуації.

Під кінець Великодніх свят 1949 р. "Орлан" ще раз зустрівся з "Дубовим", який знову вирушав на нараду до Василя Коваля. В той час "Орлан" також відбув зустріч з "Кайдашем", референтом СБ на ПЗУЗ. "Кайдаш" нещодавно прибув із Галичини, був призначений головним керівництвом на місце "Залісного", який загинув зимою 1948–49 року. По відправі з "Орланом" він відійшов у Житомирщину разом зі своєю секретаркою, яка теж прибула з Галичини. З ним також відійшла туди група повстанців, разом – чоловік десять. Ранньою весною 1950 року розійшовся серед населення поголос, що біля Львова загинув великий командир УПА. Вістка стривожила нас. Незабаром, першою весняною поштою, прийшов до "Орлана" лист від Василя Коваля-"Лемеша". Він повідомляв "Орлана" про загибель Генерального Секретаря УГВР, Головного Командира УПА і Провідника ОУН в Україні "Тараса Чупринки"-"Тура". Командир загинув 5 березня під час наскоку на його бункер у селі Білогорща біля Львова. Заступник "Тараса Чупринки" Василь Коваль-"Леміш" тепер перебрав на себе усі його керівні позиції.

Вістка глибоко сколихнула усих. Кожний повстанець був свідомий того, який це дошкульний удар по нашій боротьбі. Куди важче за рядове членство сприйняв і пережив цю вістку провідний склад підпілля. З огляду на конспірацію, пересічний повстанець знав Головного Командира тільки зі звернень і комунікатів, що надходили час від часу з його підписом, тоді як провідники знали точно, яким блискучим керівником нашої визвольної боротьби він був. Часто рядовий вояк переживав загибель безпосереднього провідника важче, як утрату людини на високому посту, з якою ніколи не спілкувався. З першим він ділив долю і недолю, разом вони заглядали смерті у вічі, він скріпляв його духовно в критичних обставинах. Як вояки на фронті, ми звикали до жертв, тому навіть смерть Головного Командира не послабила боротьби.

Ніхто з повстанців на ПЗУЗ не склав зброї, не зголосився з повиною до МҐБ. Яг і раніш, кожний сповняв свої обов'язки.

У 1949–51 роках Іван Литвинчук працював заступником првідника ОУН на ПЗУЗ.

18 січня 1951 року в одному з сіл Демидівського району на Рівненщині він був оточений у криївці спецгрупою МБД і в нерівному бою загинув смертю героя. Дослідник історії УПА, упорядник "Книги Памяті і Слави Волині" Олександр Денищук виїздив у цей район для уточнення обставин і місця загибелі командира. Як було встановлено, криївка, де переховувався "Дубовий" у 1950–51 роках, була розташована на хуторі Синякова, що за 5 км від села Золочівки на Демидівщині (тепер хутора немає). Місце дислокації "Дубового" знаходилось на подвір'ї місцевого жителя Лаврїна Охрімчука, доньки якого Віра та Марія були безпосередніми учасниками визвольної боротьби. 18 січня 1951 року криївка була виявлена і оточена енкаведистами. Іван Литвинчук та керівник районого проводу ОУН "Остап" вступили в останній бій і, щоб не потрапити до рук ворога живими, застрелились (про це розповідала Віра Охрімчук, коли повернулась із заслання). З бункеру було витягнуто два трупи: останнього керівника УПА-"Північ" Литвинчука Івана Самійловича – "Дубового" та провідника ОУН Демидівського району "Остапа" (він же "Мелентій"). У бункері було вилучено ручний кулемет, міномет, 2 автомати, 3 пістолети та набої до них. Труп Івана Литвинчука був упізнаний його заарештованим охоронцем Д.Римарчуком – "Неситим", а також іншими заарештованими підпільниками ОУН.

Після смерти "Вівчара" загибель "Дубового", командира УПА-Північ, лицаря Хрестів Бойової Заслуги, була черговою найбільшою втратою для підпілля на ПЗУЗ. Вже не було тут ким заступити цього палкого воїна з багатющим досвідом партизанської, а згодом підпільної боротьби.

Родину Литвинчуків спіткала така ж доля, як і всіх родин, хто був в УПА чи допомагав їм. Сестра Євдокія з матір'ю і з сім'єю старшої сестри Афанасії була вивезена на Сибір.

Молодша сестра Євдокія в 1950 році народила сина в Ковельській тюрмі, й разом з немовлям була вислана до Сибіру.

У 1966 році родина Литвинчуків повернулася із заслання в Україну, до села Задвадівка Теплицького району на Вінниччині. У 1968 році на 82-му році життя тут помирає мати Івана Литвинчука Олімпіада. Старша сестра Афанасія після заслання проживала в місті Кіровограді й померла в березні 1996 року на 82-му році. А менша Євдокія вийшла заміж за політв'язня, уродженця Луцька Григорія Шевелю, який був засуджений московським режимом до концтаборів смерті. Після повернення з місць позбавлення волі Григорій та Євдокія проживали в Луцьку. Подальша доля Євдокії невідома. Відомо лише, що вона у 1998 р. зверталася з інформацією до відомого дослідника за кордоном Содоля.

У середу, 17 січня 2006 року, з ініціативи громадських патріотичних організацій Рівненщини біля села Ниви-Золочівські Демидівського району, на місці героїчної загибелі останнього Головного командира УПА-"Північ" Івана Литвинчука – "Дубового" та районового провідника ОУН "Остапа" (він же "Мелентій") відбулося урочисте відкриття пам'ятника Героям України. На це святе дійство прибули делегації патріотів з трьох сусідніх областей: Львівської, Волинської, Тернопільської. Панахиду та обряд освячення відслужили священики Київського Патріархату на чолі з митрополитом Рівненським та Острозьким, Євсевієм.

Дослідили й архівні документи КДБ (тепер СБУ), чимало інформації дали місцеві жителі. Тепер у селі Ниви-Золочівські насипано курган, поставлено хрест і пам'ятник.

З такого, як "Дубовий", ми всі до одного повинні брати приклад і вміти дати гідну відсіч тим, хто ще сьогодні денаціоналізує нашу націю, а колись влаштували штучний голодомор, виселяли, катували, репресували, знищували морально і вбивали.

Залишились тільки думи "Дубового" про вільну Україну, його немеркнуча слава та син – продовження своїх батька та матері. Вічна слава Героєві!

Цей вірш присвячуємо пам'яті "Дубового"-Івана Литвинчука та пам'яті багатьох інших відомих і невідомих героїв України, хто останню кулю лишав для себе, але не здавався живим ворогові.

ОСТАННІЙ ПОСТРІЛ

(Автор невідомий)

Спадає листя із дерев останніх
До наших ніг, натомлених в боях.
Немає вже ні щастя, ні кохання,
Лише тривога на семи вітрах.

І ще не пізно здатися на ласку,
Та краще серце вирвати з грудей:
Життя вернути зрадою не важко,
Та як же потім жити між людей?

Останній бій очистить, наче сповідь,
Прощальну тишу лісу розітне.
Спочине тут навіки гордий провід,
Піде у вічність братство лісове.

Уже без нас зустрінуть сонце квіти,
Біжать останні миті, як вода...
Ти мусиш, Україно, зрозуміти:
Загибель наша – то ще не біда.

Свободи дух нових борців породить,
І з ними волю краю принесе.
Та ми вже не побачим, бо надходить
І нам пора... Оце, нарешті, ВСЕ...

Слава україні! Героям слава!

Закінчення. Початок у №309

РЕЗОНАНС

КРІЗЬ МОСКОВСЬКІ ОКУЛЯРИ

Микола БІЛИЙ,
політолог

Інтерв'ю Петра Хом'якова – московського науковця й громадського діяча, який "утік" в Україну і попросив політичного притулку, – "Кремлівському режимові моя діяльність стоїть поперек горла" ("Нація і держава" № 35–36 від 22.9.09 р.) разом із листівкою-зверненням до військовослужбовців імперського Чорноморського флоту, підписаною від імені Координаційної ради "Русской радікальной оппозіції" тим же Петром Хом'яковим, наводить на роздуми.

Пригадується логічна версія шведів щодо Валерія Різуна (Суворова), московського шпигуна з алібі – смертним вироком московського суду, котрий (Різун-Суворов) вільно проживав у вільному світі і пописував книги "Лєдокол", "Час-М" та інші, в яких вину за злочини московського імперіалізму перекладав на сталінську кліку. Тобто притупляв пильність світу, відвертав його увагу від науково й історично вивіреної формули найвидатнішого українського політолога XX ст. С.Бандери: "Ілюзія, що російський народ і більшовицький імперіалізм – це дві окремі речі, що російський народ не є носієм, а тільки жертвою останнього.

Москва послідовно намагається знищити самобутність українського народу під кожним поглядом та за рахунок української національної субстанції збільшити російський національний організм. Імперіалізм російського народу – це явище історичного порядку, що змінює свої форми та методи дії, але в своїй суті залишається незмінним. Його суттю є безнастанне намагання підкорити собі інші народи та за рахунок їхнього визиску і знищення постійно збільшувати свою силу, засяг свого володіння, розріст московської нації та імперії. Без розгрому московської імперії і розподілу її на національні держави всіх без винятку поневолених імперією народів, не може бути осягнене визволення України".

Чи ж не для того засланий тепер Москвою у вільний світ Петро Хом'яков?!

Читаємо у вищезгаданій листівці: "Война – неизбежна. Интенсивность антиукраинской пропаганды вышла на предвоенный уровень. Бывают войны, направленные на спасение Отечества. Эта война – американская авантюра. Политика англосаксов заключается в том, чтобы втягивать Россию в бесперспективное противостояние на Западном и Южном направлениях с тем, чтобы не давать ей осваивать собственный Восток, Сибирь и Центральную Азию. Раньше "кровавой незаживающей раной в боку России" служила Польша, сегодня – Украина. Всякий раз эта политика оказывалась удачной. Прошлая Крымская война закончилась страшным поражением России и позорным Берлинским конгрессом. Сегодня Россия почти полностью потеряла Кавказ... Эта война – кремлевская авантюра, американская ловушка, уготовленная раненому русскому медведю".

Про що печеться Хом'яков: про справедливість у світі чи про інтереси обскубаної московської імперії?!

Його щирі сльози за втраченим тепер загарбаного раніше Московією через "кров і залізо" Кавказом, за гальмування американцями нищення і асиміляції Московією народів на загарбаних через "кров і залізо" землях Сибіру, Сходу і Центральної Азії, обурення праведним Берлінським конгресом (тут закодоване протистояння Хом'якова українським інтересам) свідчать про політичні невігластво і підлість або наївність московсько-імперського патріота. А штучки з американською авантюрою та "ловушкою" – це спроба Москви або недозрілого "опозиціонера" (бо не до московського імперіалізму опозиція, а до конкретної кліки, як у Різуна до сталінської) вбити клин між Україною і вільним світом. Це необхідно Москві! Задля такого надбання і "науковця" Хом'якова пустити в розхід не жалко.

Що ж до вигоди "американцям" (ой муляє очі москвинам та Америка) з війни між загарбницькою Московією і мирною Україною, то тут явний перебір. Хоча загалом теза про вигоду третій зацікавленій стороні із взаємного послаблення в протистоянні двох інших сторін правдива, конкретна розстановка сил та інтересів в Європі й світі в даному випадку робить неприпустимим віддання України на розтерзання московській імперії. Сильна, суверенна європейська Україна – найбільша гарантія миру в Європі і перспектив її розвитку. Інший сценарій подій згубний і для Європи, і для Америки; будь сказане це для США і Хом'якова.

Чи давати Хом'якову політичний притулок в Україні? Поспішати не треба! Нехай спочатку вивчить правдиву історію московської імперії і України, засвоїть і визнає справедливу формулу С.Бандери, закличе своїх співвітчизників до "обустройства дємократічеськой Московії" та закличе до визвольної боротьби ті нині поневолені народи, що державно мають постати на руїнах імперії зла. Лише після того може йтися про політичний притулок в Україні.

Шановні читачі! Соціологічна служба Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів проводить опитування задля подальшого покращення змісту газети "Нація і Держава".

Ваша думка дуже важлива для нас, оскільки зміст нашої газети зміниться у відповідності з Вашими відповідями. Анонімність та конфіденційність гарантуємо!

Обраний Вами варіант відповіді будь ласка підкресліть.

ОПИТУВАННЯ

1. Скажіть, будь ласка, статті на яку тематику вас цікавлять найбільше? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Політичну.
б. Історичну.
в. Соціальну.
г. Економічну.
ґ. Культурну.
д. Духовну.
є. Ваш варіант.

2. Які, на Вашу думку, мають бути політичні статті за змістом? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення та коментарі політичних подій, що відбуваються в Україні.
б. Висвітлення та коментування новин міжнародних відносин України.
в. Інтерв'ю з активістами Конгресу Українських Націоналістів.
г. Інтерв'ю з народними депутатами та іншими представниками влади.
ґ. Висвітлення та коментарі діяльності обласних, районних та міських осередків Конгресу Українських Націоналістів.
д. Політичний гумор.
е. Ваш варіант.
є. Важко відповісти.

3. Яким подіям чи явищам, на Вашу думку, мають бути присвячені статті на історичну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Розвитку українського державотворення.
б. Визвольним змаганням української нації.
в. Розвитку культури України.
г. Духовному розвитку української нації.
ґ. Ваш варіант.
д. Важко відповісти.

4. Як Ви вважаєте: яких аспектів життя українського суспільства мають торкатися статті на соціальну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Медицина.
б. Пенсійне забезпечення.
в. Працевлаштування.
г. Житлове питання.
ґ. Злочинність.
д. Екологія.
є. Корупція, хабарництво.
є . Ваш варіант.
є. Важко відповісти.

5. Які, на Вашу думку, за змістом мають бути статті на економічну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення основних економічних проблем країни та визначення шляхів їх подолання з боку Конгресу Українських Націоналістів.
б. Висвітлення економічної діяльності уряду і влади на місцях.
в. Експертні статті (написані спеціалістами з економіки).
г. Інтерв'ю з народними депутатами, які є спеціалістами в певній галузі економіки.
ґ. Ваш варіант.
д. Важко відповісти.

6. На яких економічних аспектах життя нашого суспільства варто зробити акцент у статтях "Нації і Держави"? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Ціни і тарифи.
б. Зарплати та пенсії.
в. Політика банків щодо своїх клієнтів.
г. Працевлаштування.
ґ. Інфляція.
д. Тіньова економіка.
е. Податкова політика.
є. Розвиток малого і середнього бізнесу.
ж. Розвиток сільського господарства.
з. Ваш варіант.
и. Важко відповісти.

7. Які за змістом, на Вашу думку, мають бути статті на тему "Культура"? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Новини українського кінематографу.
б. Новини українського театру.
в. Новини української музики.
г. Новини української літератури.
ґ. Інтерв'ю з діячами української культури та мистецтва.
д. Ваш варіант.
є. Важко відповісти.

8. Які за змістом, на Вашу думку, мають бути статті на духовну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення та коментарі (з боку Конгресу Українських Націоналістів) релігійного життя країни.
б. Інтерв'ю з діячами релігії.
в. Питання сучасне виховання молоді.
г. Ваш варіант.
ґ. Важко відповісти.

9. Якщо Ви маєте власні ідеї з приводу покращення змісту газети, будь-ласка, напишіть їх тут.

10. Вкажіть, будь-ласка, Вашу стать:

а. Чоловіча.
б. Жіноча.

11. Вкажіть, будь ласка, Ваш вік:

в. 18–24
г. 25–29
д. 30–39
е. 40–49
ґ. 50–59
д. 60–69
є. 70–79
є. Від 80

12. Вкажіть, будь ласка, Вашу освіту:

а. Повна вища (спеціаліст, магістр).
б. Базова вища (бакалавр).
в. Незакінчена вища.
г. Середня.
ґ. Неповна середня.

13. Вкажіть, будь ласка, у якій галузі Ви працюєте:

а. Державна служба.
б. Наука.
в. Промисловість.
г. Сільське господарство.
ґ. Сфера послуг.
д. Інше.

Відповідь надішліть нам на адресу: 04001, Україна, м.Київ, вул. Антоновича, 3Б, Секретаріат КУН.

ЩИРО ВДЯЧНІ ВАМ ЗА СПІВПРАЦЮ!

14 жовтня на батьківщині видатного українського державного діяча і мецената, воїна, гетьмана України в селі Мазепинці Білоцерківського району (Київська область) відбулися обласні заходи з нагоди дня Українського козацтва. Під час заходу головною подією було відкриття Парку козацької слави, приурочене до 300-річчя смерти гетьмана України, відомого державника і мецената Івана Мазепи. У рамках заходу відбулося богослужіння, святкова літургія в День Покрови Богородиці, покладання квітів до пам'ятника І.Мазепі, відкриття козацької ярмаркової площі, проведено козацькі спортивні змагання.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

КОЗАЦЬКА СЛАВА НЕ ТЬМЯНІЄ І ДУХ КОЗАЦЬКИЙ НЕ ЗГАСА!

До 370-ї річниці від дня народження вшанували Івана Мазепу

Світлана БАДЕРА

У церкві святого Миколая, збудованій у пам'ять волелюбного гетьмана неподалік від того місця, де 300 років тому Іван Мазепа звів храм власним коштом, пройшов урочистий молебень. У 1932 році його зруйнували войовничі атеїсти, а позаминулого року місцеві козаки відбудували нову церкву. Після Богослужіння представники влади, громадськости, козаки рушили до пам'ятника Іванові Мазепі, відкритому в селі у 1994 році.

Цього дня відбулося освячення пам'ятного хреста, біля якого відбувся мітинг та покладання квітів видатному громадському та військовому діячеві за участю Станіслава Аржевітіна, секретаря ради українського козацтва при Президентові України.

Церква святого Миколая в Мазепинцях

"Сьогодні ми відновлюємо справедливість і правду про великого сина України, мудрого політика, дипломата, полководця, про великого сина нашої нації. У вирішальний час Мазепа повстав проти поневолення рідної землі, пора остаточно розвіяти міфи про зраду Мазепи. Мазепа – не зрадник, він – захисник рідної землі", – підкреслив С.Аржевітін.

В урочистих заходах взяли участь заступник голови облдержадміністрації Юрій Ковбасюк, делегації регіонів України, районів Київської області, політичні та громадські діячі, голова Білоцерківської райдержадміністрації Роман Плугатор, координатор від КМДА при Київській облраді Сергій Рудик, представники ЗМІ.

У мітингу взяли участь представники міжнародної громадської організації "Родина Мазеп", яка об'єднує всіх Мазеп в Україні та за кордоном. Багато людей носять прізвище відомого гетьмана, і хоч не всі вони є прямими нащадками Івана Мазепи, та кожен з них є патріотом України, працює для відродження Української держави, її правдивої історії. Представники "Родини Мазеп" створили сайт www.mazepaivan.org, написали книгу про нащадків Івана Мазепи. "Іван Мазепа – видатний діяч України XVII–XVIII ст.ст.". Голова координаційної ради МГО Ігор Всеволодович Мазепа сказав: "Образ Івана Мазепи подавався в історичній літературі та мистецтві в не зовсім коректному вигляді, тому серед завдань, які стоять перед міжнародною мазепинською організацією, – зняття анафеми з гетьмана, за часів правління якого збудовано понад дві сотні церков, та просвітницька робота, пов'язана з висвітленням його ролі в історії України".

Учасники заходу відвідали створений у Мазепинцях музей гетьманаземляка та відновлений курган, який у народі називають Мазепиним. Ідею та ініціативу відновлення підтримала голова Ради Українського Козацтва при Київській облдержадміністрації Віра Ульянченко, яка всіляко підтримувала ініціативи патріотичного виховання дітей та молоді, що впроваджуються в життя зусиллями громадських організацій, зокрема програми козацького вишколу "Джура", "Рідними стежками".

Невгамовна енергія вільнолюбця Івана Мазепи пробуджувала націю до необхідности змін. Без повстання мазепинців у 1708-1709 рр. неможливо уявити рух за свободу. Воно хоч і було жорстоко придушене та стало великим надбанням боротьби за волю, незалежність, єдність, безцінним уроком і потужним поштовхом для тих політиків, котрі завдяки благочинному збігу обставин відродили Українську державу.

Фото Лілії Бадери

Пам'ятний козацький хрест на Мазепиному кургані

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НЕБАЙДУЖІ ЧИТАЧІ

У газеті "Нація і держава" від 8 вересня 2009 року опублікована стаття члена Ради батьків загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №3 м.Щолкіне з українською мовою навчання Ленінської райдержадміністрації АР Крим Григорія Романовича Ялового. У ній він звертався до читачів газети про допомогу шкільній бібліотеці художньою літературою.

Уже через тиждень після публікації замітки до школи стали надходити посилки з книгами. Вони були надіслані з Дніпропетровщини, Чернігівщини, Івано-Франківщини, Маріуполя, Львова, Тернополя, Києва, Вінниці та інших міст і сіл України.

Особливо треба відзначити Івана Савчина, Іру Молчанову, Романа Коваля, Володимира Бойчука, Михайла Курдюка, які надіслали свої авторські книги.

У своєму автобіографічному романі " Ясир" Іван Савчин веде розмову про поневіряння української родини в часи лихоліття середини XX століття, коли українців висилали в табори ГУЛАГу або на спецпоселення в несходиму тайгу.

У книзі " Дорослі діти" Ірина Молчанова пише про людську долю, яка як той вишитий рушник. На ньому відбито все, що трапляється з нами у житті: наші вчинки, слова, думки та мрії про щастя. І всіма нашими діями рухає Любов. Любов до матері, до Бога, до людей.

У своїй книзі "Багряні жнива української революції" Роман Коваль пропонує драматичні історії та нариси про учасників збройної боротьби за Українську державу. Книга відтворює прогалини в нашій історичній пам'яті та оживляє її синів, які полягли в боротьбі за свободу і щастя нашої Батьківщини.

У його книзі "Операція" Заповіт" розповідається про секретні операції у 1922–1923 роках. Події відбуваються на території сучасних Дніпропетровської, Кіровоградської, Полтавської, Черкаської областей та у Києві.

Кандидат сільськогосподарських наук Михайло Курдюк надіслав особисті статті з газет, присвячені Кримському природному заповіднику. "Перлина Криму, перлина України" і "Казантип" – про наш рідний куточок на азовському узбережжі Криму.

Учителі школи дуже вдячні учителю – філологу з села Черганівки Косівського району Івано-Франківської області Володимиру Михайловичу Бойчуку за його книгу "Дивосвіт". Автор благає людей ставитись до Природи з любов'ю і вчить спостерігати за нею, сприймати її красу образно.

На уроках літератури при вивченні пейзажної лірики ця книга обов'язково згодиться як учителям, так і учням.

Адміністрація, педагогічний колектив нашої школи дуже вдячні всім, хто відгукнувся на замітку Г. Ялового, хто не залишився байдужим до шкільних проблем.

Ми одержали багато програмових літературних творів, які, на жаль, у бібліотеці були лише в одному-двох екземплярах. Це прозові твори П.Загребельного, І.Франка, І.Нечуя-Левицького, І.Котляревського, П.Куліша та інших авторів. За п'ять років існування нашої школи фонд художньої літератури досяг 326 екземплярів, а за два тижні він збільшився приблизно на 90 книжок. Вони знайомлять дітей з історичним минулим України, вчать любити свою Батьківщину, вивчати й шанувати рідну мову.

Ми відчуваємо, що всі, хто надсилає книжки, дарує нам частинку своєї любові, доброти, чуйності.

Від щирого серця дякуємо всім за допомогу та бажаємо міцного здоров'я, успіхів, натхнення. Хай щастить!

А.І. ШЛЯХОВА, директор школи,
Л.Г. КОКЛЮГІНА, бібліотекар

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9